

– „Elhull a virág, eliramlik az élet...” Halottad már ezt, Chang-Chang? – kérdezte tőlem, és a kertben álló japán cseresznyefa felettünk elterülő ágairól rám fordította tekintetét. A napfény körberagyogta az alakját, háta mögött a szél fújta a rózsaszín szirmokat.

– Nem, még nem, Mao. Mit jelent?

– Azt, hogy az életünk ugyanolyan rövid, mint amennyi idő alatt egy virágszirom a földre hull. És ez igaz is, nem? – szája felfelé görbült, mintha csak saját jövőjén mosolyogna.

– Nem, szerintem nem. Egy virág életébe nem rondíthat bele a háború.

– Dehogynem. Nézd, csak! – ügyesen elkapott egy virágsziromot a levegőben, és összegyűrte. – Látd? Az erőszak máris beleavatkozott a virágok sorába. A fát ez nem rendíti meg: amíg él, addig mindig ki fog rügyezni és újra elárasztja a kertet a rózsaszín szirmok kavalkádjával. A virágoknak nincs beleszólása abba, hogy mi történik a fával, még egyesített erővel sem tudnak védekezni, ha valami megtámadja azt. Elhullnak, a fának pedig ez nem számít. Amíg egy virága is van, addig élni fog, és újak fogják kinyitni szirmaikat.

– De ez olyan szomorú! Hiszen minden szirmnak vannak társai, amikkel egy virágot alkotnak. Ismerik egymást és hiányolják, ha az egyiküket felemészti az agresszió, a háború.

– Nem ez történik a való világban is napról napra? Az országok háborúba bocsátkoznak egymással, feláldozzák az embereiket, de amíg van egy kevés lakosuk, újra ki fognak virágozni, aztán újra harcokat indítanak. Érdeklí őket, hogy a háborúban elhunytak rokonai megsíratták szereteteiket? Pár év múlva úgyszintén mindenki csak a csatára fog emlékezni. Ha sikeres volt, akkor a győzelemre; ha nem, akkor a hadisarcra, vagy a háború utáni büntetésre. Ki törődik azokkal, akiknek az életét ez tette tönkre? Csak vesztett harc után számíthatnak egy érzelmentes megemlékezésre, és pár évtized után azt is elfelejtik, hogy léteztek.

– De te nem fogsz meghalni! – a nyakába borultam, vállába temettem az arcom, és kicsordultak az első könnyeim. – Te semmiképp sem halhatsz meg!

– Te is tudod, hogy ez hazugság. Egy háborúban bárki, bármikor meghalhat. És északról még senki sem jutott haza, semmilyen hír nincs rólok. Miért gondolod, hogy túl fogom élni?

– Mert te... te... nem hagyhatsz itt engem! – szípoztam. Megfogta az állam, és gyengéden felémelte a fejem, hogy a szemem egy szinten legyen az övével.

– Te is tudod, hogy nem önszántamból teszem ezt. De behívtak a hadseregbe, és nincs más választásom. Hidd el, pár évtized után már csak egy szép emlék leszek. Később talán már az sem.

– Én biztos, hogy sosem felejtetek el! – elrántottam a fejemet a kezéből, és mellkasába temettem. Hallottam a szívdobbanásait. Lehetséges egyáltalán, hogy ez a ritmus hónapok alatt elhaljon? Még erősebben zokogtam.

– Elhiszem. De ha már te sem leszel ezen a világon, senki sem fog visszagondolni rád és a háború többi áldozatára. – nyugodt hangja nem vál-

tozott, de kiszűrődött belőle a fájdalom. Egyik kezével a fejemet simogatta, próbált megnyugtatni. – De ígérem, én mindig veled leszek.

Elkapott egy szálló virágot, és a hajamba tűzte. – Tessék. Ez mindig emlékeztetni fog rád. Ha elhervad, akkor engem is felemészett a háború.

– Miért mondasz ilyeneket!? Ez a virág nem marad ilyen gyönyörű pár nappal tovább. Az nem lehet, hogy olyan hamar meghalsz! – Könnyeim már áztatták a ruháját, de nem szólt semmit. Lehet, hogy ez az utolsó nap, amikor látjuk egymást. Nem veszhetünk össze egy apróság miatt.

– Hidd el, úgy lesz! Higgy benne, és akkor valóssággá változik.

Nem feleltem semmit. Lassan elapadtak a könnyeim, aztán együtt néztük a kertet. Szívesebben beszélgettem volna tovább, de láttam Mao-n, hogy beissza a látványt a szemével, hiszen talán sosem látja többet. A kavicsos utat, a körülöttünk lévő bokrokat, a virágzó fa mögötti apró vizesést, és magát a fát, alatta a paddal, amin most is ültünk.

Beesteledtem, mi pedig egy búcsúcsók kíséretében elváltunk. A szobámba mentem, és lefeküdtem aludni. Eszembe jutott a virág, amit a hajamba raktam, és leraktam az ágy mellé.

Másnap először a cseresznyefavirágot láttam meg. Még mindig tegnapi pompájában tündökölt. Lehet, hogy Mao jóslata igaz, és a virág életben lesz, ami ő is? Ezt el kell mondanom neki.

Mégis, amikor kinyitottam az ablakot, rossz előérzet fogott el. Az idő borús volt, a cseresznyefa most búsan lógatta ágait, és a szokásosnál is több szirmot hullajtott. Felpattantam, és kirohantam a konyhába, ahol Mao anyja, Yue-Yan a reggelit készítette.

– Hol van? – nem túl udvariasan bukkott ki a számon a kérdés, de most nincs idő ezen bánnakodni.

– Kicsoda? – kérdezte, de aztán bánat tükröződött vörösre sírt szemében. – Elment. Reggel, amikor még mindenki aludt. – Újra könnyezni kezdett. Engem sokként ért. Tudtam. Tudtam, hogy el fog menni, és mégis... nem gondoltam volna, hogy el sem búcsúzik. A könnyek végigcsorogtam az arcomon. Megöleltem Yue-Yan-t, és együtt sírtunk. Sírtunk, pedig Mao még él, és visszajöhet. Sőt, hiszek benne, hogy vissza fog jönni. Mégsem tudtam megfékezni az érzelmeim viharát. Egymást átkarolva zokogtunk, hiszen nem tehattünk semmit. Csak bízhattunk a szerencsében, és reménykedtünk.

A következő hónapok mind rossz hangulatban teltek. Minden nap az volt az első dolgom, hogy megnézzem a virágot, ami tényleg nem hervadt el. Aztán felkerestem Yue-Yan-t, és még mielőtt kérdeztem volna, nemet intett a fejével. Nem tért még vissza. De amíg a cseresznyefavirág ép, nem volt min aggódnom.

Eltetl a tavasz hátralévő részre, elsuhant a nyár rekkenő hősege, és az ősz ingadozó időjárásának is vége szakadt. Beköszöntött a tél, kemény hidegével minden növényt letarolt, a kert már csak kihalt kísértetvárosra emlékeztetett. A cseresznyefáról már rég lehullott az utolsó virág és levél is, most csupaszon meresztette ágait az ég felé. A hó illata terjengett a levegőben, újabb hóvihart sejtetett.

Vajon milyen lehet Mao-nak a szabadban, katonaként?

Aznap is megnéztem a virágot. Mintha kicsit sápadtabb lenne a színe... Ijedten megnéztem még egyszer. Lehet, hogy csak rosszul látom? Igen, csak az lehet! Mao biztos, hogy jól van! Megingott a reményem. Megkerestem Yue-Yan-t, aki ma is egy fejrúzással köszöntött. Beszámoltam volna neki a virággal történt változásról, de mégsem tettem. Neki még nem meséltem róla, lehet, el sem hinné, és csak egy szerelmes lány fantáziájának szüleményének tartotta volna. Ezért nem mutattam ki semmit a kétségekből, amik egész nap gyötörtek, változatlanul végeztem a dolgomat.

Másnap reggel az első dolgom az volt, hogy megnézzem a virágot. Még hervadtabbnak nézett ki, mint tegnap. Sőt, mintha minden perccel egyre fakóbb, barnább lett volna a színe. A hajamba raktam, hogy mindig lássam, ha változás történik. Egyre jobban kétségbe estem. A konyhában megint fejrúzással köszöntöttek.

– Másmilyen hír sincs róla? Vagy a háborúról? Lehet, hogy Mao talán visszatér, és ezért hervad a virág? Arról biztos tudna már az ország, értesítettek volna minden apró kis falut is.

– Nem, nem tudok semmit. – nincs hír. Akkor haldoklik? Nem, az nem lehet. Könnyekkel a szememben néztem Yue-Yanra. Nem tudta mire vélni ezt a hirtelen elérékenyülést, de átölelt, és erőltetett mosollyal vigasztalt. Az anya arca a hónapok során egyre beesettebb és elgyötörtebb lett. Meglátszott rajta a sok aggódó perc és pillanat, amit átél ezalatt a bő fél év alatt, de most hamis mosoly mögé rejtette a fájdalmát, és vigasztalni próbált. Zokogás közben valami száraz esett a kezemre: a hervadt virág első szirma. A könnyeim elakadtak, meredten bámultam. A következő pillanatban lódobogást hallottam. Kirohantam a kertbe, és a ház felé vezető utat pásztáztam. Egy küldönc bukkant fel a kis utcán. Hangtalanul a térdekre estem. A hideg havat meleg könnyeim zápora olvasztotta el. Egyre csak azt ismételtam, hogy „miért?”. Miért pont velem történik ez? Miért nem születettünk volna egy békés világba? Miért a mi életünkbe rontít a háború? Miért vesztettem el?

A hó ropogott a közeledő léptek alatt. Nem néztem fel. Két katonai csizma bukkant fel a látóteremben.

– Sajnálom. Mao Chen szolgálatteljesítés közben elhunyt. – Egy levelet ejtett elé. A hajamból kiesett a most már teljesen hervadt virág. A csontsárga papír a barna, fonnyadt szirmokkal sirmalmas látványt nyújtott. Remegő kezekkel nyúltam a borítékért. Egy levél volt benne. Mao-tól.

„Köszönöm, hogy soha sem feledkeztl el rólam.”

Ez a sor többet jelentett, mintha három oldalt írt volna nekem. Tekintetem az ég felé fordítottam.

– Miért? – ordítottam az égnek. Az nem választott. A felhők gondtalanul suhantak tovább, beárnyékolva a kertet.

Budapest, 2015.

Papageorgiu Andrea küldőnője